

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — Zwicky przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-457/05)

(2006/C 60/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zwicky & Co. AG (Wallisellen, Szwajcaria)
[Przedstawiciele: J. Burrichter, B. Kasten i S. Orlikowski-Wolf, Rechtsanwälte]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdza on popełnienie przez skarżącą naruszenia art. 81 WE oraz art. 53 Porozumienia o EOG w odniesieniu do Szwecji, Norwegii i Finlandii, ewentualnie — w okresie od stycznia 1990 r. do grudnia 1993 r. włącznie;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w zakresie, w jakim nakłada on na skarżącą grzywnę w wysokości 0,174 miliona EUR;
- ewentualnie, odpowiednie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji;
- stwierdzenie, w odniesieniu do skarżącej, nieważności art. 3 decyzji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa decyzję Komisji C(2005) 3452 wersja ostateczna z dnia 14 września 2005 r. (sprawa 38.337 — PO/Nici) (zmienionej decyzją pozwanej z dnia 13 października 2005 r.). Zaskarżona decyzja nakłada na skarżącą grzywnę za naruszenie art. 81 WE oraz art. 53 Porozumienia o EOG.

Na poparcie swojej skargi skarżąca przytacza sześć zarzutów.

W pierwszej kolejności, powołuje się ona na naruszenie art. 7 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾. W tym kontekście podnosi ona, że stwierdzenie w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji tak zakresu, jaki i czasu trwania naruszeń było nieprawidłowe.

W zarzucie drugim skarżąca podnosi naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Jej zdaniem nałożona na nią grzywna jest większa o 10 % od wielkości obrotów osiągniętych przez nią w roku obrotowym poprzedzającym wydanie decyzji. Grzywna wymierzona skarżącej w art. 2 zaskarżonej decyzji jest zatem niezgodna z prawem.

Ponadto art. 2 decyzji pozwanej narusza, zdaniem skarżącej, art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962⁽²⁾ oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Ta niezgodność z prawem ma wynikać z naruszenia podstawowych zasad ustalania kwot grzywien.

W opinii skarżącej w art. 2 zaskarżonej decyzji pozwana naruszyła także art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, stosując błędnie na niekorzyść skarżącej uregulowanie w sprawie łagodzenia sankcji z 1996 r.

Po piąte, skarżąca podnosi, że art. 2 zaskarżonej decyzji stanowi naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ przy określaniu kwoty grzywny nie uwzględniono w wystarczającym stopniu indywidualnej sytuacji skarżącej.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że nakazując w art. 3 zaprzestanie naruszeń oraz zakazując ich w przyszłości, decyzja Komisji narusza art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ w przypadku skarżącej środek ten nie jest ani niezbędny, ani proporcjonalny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17; pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. nr 13 z 21.2.1962, str. 204).

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — Tegometall International przeciwko OHIM

(Sprawa T-458/05)

(2006/C 60/87)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Tegometall International AG (Lengwil, Szwajcaria) (Przedstawiciel: H. Timmann, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Wuppermann AG (Leverkusen, Niemcy)